

Σκληρὰ μὲ τίθει μέριμνα,
 Σκληρὰ μὲ φέρει βία,
 Καὶ ποῦποτε τὸν πόδα μου
 Δὲν θέλω σταματίσει.
 Ἀνθάκατος τὸν πόιν του δὲν κρατήσῃ,
 Ὡς οὐ παρθέτος, τ' ὀλβίον
 Διαιτωμένη δῶμα,
 Ἐμὲ τὸν ψάλλον πρόσφονα
 Ἰδὲ μ' ἐλπίον ὄμμα,
 Τὸν ψάλλον δεξις ἔσπευσεν
 Νεκρώσιμον καὶ ψάλλῃ
 Ἐπὶ τ' ἄβρῳ, τ' ἀγγελικὰ σου κάλλιπ.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ.

Δύο εἶδη πελαργῶν εὐρίσκονται ἐν τῇ Εὐρώπῃ, λευκοὶ καὶ μέλανες, καὶ δύο ἕτερα ἐν ταῖς Ἰνδίαις καὶ τῇ Ἀφρικῇ, κατὰ τὸν Δάραδον—Senégal—. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι εἶναι χρήσιμοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διότι κυνηγεῖσιν καὶ καταστρέφουσι τὰ ἔρπετα, καὶ κατατρώγουσι τὰ δυσώδη πτώματα, οἱ δὲ δεύτεροι πολυτιμώτατοι καὶ ἀσφατέτατοι εἰς τὰς κομψὰς κυ-

ρίας, διότι προμηθεύουσιν εἰς αὐτὰς τὰ λεπτοφυέστατα πτερὰ τῶν πετάτων των, τὰ ὅποια γνωρίζομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα μαπαθού.

Οἱ λευκοὶ εἶναι χειρότεροι καὶ εὐπρόσιτοι, κατασκευάζοντες τὰς φωλεὰς των ἐπὶ τῶν κορυφῶν μεγάλων δένδρων καὶ βράχων ἀποτόμων, ἢ καὶ ἐπὶ πύργων καὶ κωδωνοστασίων, αἱ δὲ μέλανες ἄγριοι καὶ μισάνθρωποι, ἐμφωλεύοντες εἰς τὰ ἔλη καὶ ἀρεσκόμενοι εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐρήμους· ἀμφότεροι δὲ ἀσπάζονται τὸν πλανήτην βίον καὶ φεύγουσι τοὺς ἀφόρους τόπους ὡς μὴ εὐρίσκοντες ἐκεῖ ἀρκετὴν τροφήν. Διαχειμαζόντες πάντοτε κατὰ τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἐπιστρέφουσι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ κατοικοῦσι κατὰ ζεύγη, ὡς καὶ αἱ γελιδόνες, εἰς τὰς αὐτὰς φωλεὰς, ἔαν τὰς εὕρωσιν. Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ἡ μέριμνα δι' ἣν ἀνατρέφουσι τοὺς νεοσσούς των. Ἔως οὗ πετάξωσιν ἐλευθέρως, τοὺς φέρουσιν ἐπὶ τῶν πτερύγων των, τοὺς προστατεύουσι μὲ γενναιότητα, καὶ δὲν χωρίζονται ἀπ' αὐτῶν εἰμὴ ἀποῦ ἡλικιωθῶσι. Τοιαύτη δὲ καὶ τοιαύτη ἡ φιλοστοργία των, ὥστε πολλάκις περικυκλωθέντε ἀπὸ φλόγας μεγάλης πυρκαϊᾶς, προετίμησαν νὰ συμφλεγῶσι μετὰ τῶν μικρῶν αὐτῶν, παρὰ νὰ φύγῃσι χωρὶς νὰ τὰ σώσωσιν. Ἀλλὰ

Πελαργός.

παρὰ τὴν πρὸς τοὺς νεοττοὺς ταύτην στοργήν, ἔχουσι καὶ ἄλλην πολὺ θαυμασιωτέραν τὴν πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς γέροντας πελαργούς· τοὺς περιθάλπουσι καὶ τοὺς περιποιῶνται μετ' ἐπιμελείας σπανίας, καὶ κομίζουσι προθύμως τροφήν πρὸς αὐτούς.

Ὅσακις δὲ πρόκειται νὰ μεταναστεύσωσιν ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον τόπον, συνέρχονται εἰς πεδιάδα, καὶ ἐκεῖθεν ἀρίπτανται συναγελαστικῶς.

Σημειωτέον ὅτι καὶ τὸ προκείμενον ξυλογράφημα λευκοῦ πελαργοῦ ἐχρησθῆναι ὑπὸ μαθητοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολυτεχνείου, τοῦ Κωνσταντίνου Ψυλλιάκου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΥΡΕΣΙΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ. Ὁ

Ὀριγένης, ὁ ἀκάματος ἐκείνος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τῆς γ'. ἑκατονταετηρίδας, εἶχε γράψει, ὡς λέγεται, ἑξακισχίλια συγγράμματα, ἐμπεριλαμβανομένων τῶν διδασκῶν καὶ τῶν ἐπιστολῶν του, ἀλλὰ τὰ πλείστα ἀπωλέσθησαν. Ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, διαιρουμένου εἰς βιβλία δέκα, πραγματευομένου δὲ περὶ τῶν αἵρέσεων, καὶ θέλοντός ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ χριστιανοὶ αἵρεσιάρχαι ἠρύσθησαν τὰ ὀνόματά των ἐκ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ἐν μόνον βιβλίον, τὸ πρῶτον, ἐτώζετο, καὶ ἦτον γνωστὸν ὑπὸ τὸν τίτλον: *Τὰ μολοσφούμενα*. Ἀλλὰ μετὰ τῶν χειρογράφων ὅσα ἐν 1842 μετεκόμισαν ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὄρους, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀλλαχόθεν ὁ ἡμετερος ὁμογενὴς Κ. Μινᾶς Μινωίδης, εὗρέθησαν καὶ τοῦ συγγραμματος τούτου τὰ ἐπτά τελευταῖα βιβλία, περιεργωτάτας περιέχοντα εἰδήσεις περὶ τῶν ἀρχαίων ἠθῶν καὶ φιλοσοφημάτων, καὶ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Μίλλερ, βιβλιοθηκαρίου τῆς ἐθν. συνελεύσεως.

Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων χειρογράφων τούτων, δι' ὧν ὁ Κ. Μινᾶς ἐπλούτισε τὴν Γαλλίαν, ὑπάρχει ἓν πολυτιμώτατον τοῦ Φιλοστράτου «περὶ Γυμναστικῆς», ἄλλο τοῦ Γαλανοῦ «περὶ Ὀστεολογίας», καὶ ἄλλα διάφορα, οὐχὶ ὀλιγωτέρου λόγου ἄξια.

ΒΑΣΚΑΝΙΑ ΟΦΕΩΣ.

Ἐσχάτως, εἰς πλατειάν τινα τῆς Ἀλγερίας, πλῆθος πολὺ συνεθλίβετο περὶ τινα τῶν βατκαινόντων τοὺς ὄφεις, ὅστις ἀνανατύρας ἀπὸ τὸν σάκκον του πολλοὺς τοιοῦτους, καὶ καθήτας κατὰ γῆς, ἐπαίξε μετ' αὐτῶν ἀπαγγέλλων προσηλὰς τὰς ὁποίας ἤκουον με φόβον δεισιδαιμονίας οἱ περὶ ἐστῶτες· διότι οἱ βατκαίνοντες τοὺς ὄφεις θεωροῦνται ὡς μάγοι. Μεταξὺ τῶν ἐρπετῶν τούτων ὑπῆρχον καὶ μικρὰ, καὶ μεγάλα, καὶ μακρὰ, καὶ βραχεα, ἀλλὰ μὲν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀδολοῦ, ἀλλὰ δὲ ἐπικίνδυνα. Ὁ θαυματοποιὸς λαμβάνων ἀλληλαδιαδόχως εἰς χεῖρας αὐτὰ, ποτὲ μὲν τὰ ἐτόλμιζε περὶ τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς βραχίονας, ποτὲ δὲ τὰ διέτασε νὰ διαγκάνωσι τὰ χεῖλη, τὴν γλῶσσαν, ἢ καὶ τὰ βλέφαρά του. Μετὰ πάνταν δὲ τοιαύτην δοκιμὴν, τὸ πλῆθος, ἐκτρεπτόν καὶ ἐπευφημοῦν, μεταβίβαζεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀρεοῦχου μέρος τῶν περιεχομένων εἰς τὸ βαλάντιόν του.

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ προσοχὴ ὅλων εἶχε προσηλωθῇ εἰς

τινα τερατουργίαν περιεργωτέραν τῶν ἄλλων, εἰς τῶν μεγαλητέρων ὄφειν, ἀναπαυόμενος ἕως τότε, διηλθε πλῆσιον τῶν γυμνῶν ποδῶν τῶν χαινόντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ διευθύνθη ἔρπων πρὸς τὴν ὁδόν. Ἀπαντήσας δὲ κυνάριον ὤρμησε πρὸς τὴν κοιλίαν του, καὶ συσπειραθεὶς περὶ τὸ σῶμά του, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τῶν ὠτίων τοῦ κυναρίου, τὸ ὁποῖον, στρεφόμενον ταχέως περὶ ἑαυτὸ, ἐδάυζε ζητῶν βοήθειαν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ συνδράμῃ. Ὁ θαυματοποιὸς ὁμοως, μαθὼν τὸ συμβάν, ἐτρέξε πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ διόλου τὸ ἐρπετόν, ἐπρόφερε λέξεις, τινὰς, αἵτινες μόναι ἤρκισαν νὰ τὸ πείσωσι νὰ ἐκτυλιχθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Μετὰ ταῦτα ἐξαπλωθὲν κατὰ γῆς συνελήφθη ἀπὸ τὸν κύριόν του ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως.

Περὶ τῶν βατκαινόντων τοὺς ὄφεις καὶ τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν μαγείας, ἔγραψε πρὸ πολλοῦ ἡ Πανδώρα ἐν τῷ ΙΓ'. φυλλαδίῳ αὐτῆς.

ΚΟΥΑΚΕΡΟΙ. Ἐντὸς τῆς ἀμάξης δι' ἧς ποτε μετέβαινον ἀπὸ τῶν ἀρκετικῶν -αρχαλίων τῆς Γαλλίας εἰς Παρισίους, ἦσαν καὶ τρεῖς Κουάκεροι, κομδωμένοι μέχρι πώγωνος, καὶ σιωπηλοί. Καταβάντες εἰς μικρὸν χωρίον διὰ νὰ προγευθῶμεν, ἐζητήσαμεν, ἐγὼ μὲν ἐφῆτ' ὅν, αὐτοὶ δὲ τίον. Ἀλλ' ἡ ξενοδόχος, ὡς γυνὴ δόκιμος, ἔφερεν εἰς ἐμὲ μὲν ἐφῆτ' ὅν καὶ τίον, εἰς ἐκείνους δὲ τίον καὶ ἐφῆτ' ὅν. Τὸ εὐφυὲς τοῦτο στρατήγημα ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ τὰ εἰσοδήματά της. Εἰς μάτην εἶπαμεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ ὁρεξίς μας ἀπέκρουε τὸ ἐπίμετρον τοῦτο· αὐτὴ δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὑπακούῃ. Ἀπορῶν τί νὰ πράξω, ἔσπευσα τοὺς ὀρθαλμοὺς πρὸς τοὺς κομδωμένους συμπότας μου, ἔχων ἀπόρασιν νὰ μιμηθῶ τὴν φρόνησίν των κατὰ τὴν δυσχερῆ ἐκείνην περίστασιν· καὶ αὐτοὶ μὲν ἔπινον τὸ τίον των, ἐγὼ δὲ κατεδύχθην τὸ ἐφῆτ' ὅν μου. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσπερον εἰς τὴν ξενοδόχον μόνην τὴν τιμὴν τοῦ τίου, των, ἐπλήρωσα δὲ καὶ ἐγὼ, κατὰ τὸ ἀξιωματικὸν αὐτῶν παράδειγμα, μόνην τὴν τιμὴν τοῦ ἐφῆτ' ὅν μου. Ἡ ξενοδόχος ἐρώναξε, ἐσύριξε, ἀπέβαλε τὰ χρήματά μας, ἐπιμένοντα νὰ πληρωθῇ καὶ τὸ ἐπίμετρον. — Ἀδελφῆ, εἶπεν ὁ σκυθρωπότερος καὶ ἰσχυρότερος ἐν ταυτῷ τῶν ἄλλων, θέλεις τὰ χρήματά σου;

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ἡ ξενοδόχος, δὲν τὰ θέλω.

Ὁ καλὸς σου Κουάκερος τὰ ἐπανέφερεν ἀμέσως εἰς τὸ βαλάντιόν του, ἐκόμωσεν τὸ τελευταῖον κομδίον τοῦ ἐπενδύτου του, ἐσηκώθη, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο συντρόφους του οἵτινες, μιμηθέντες τὸ παράδειγμα του, ἐτοποθέτησαν τὰ θράγκα των εἰς τὴν πρώτην θέσιν των, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν ἦτο ἄρα ἀξιωματικὸν καὶ τὸ παράδειγμα τούτου; Ἐκόμωσα λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸν ἐπενδύτην μου, ἐβαλον εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὰ χρήματά μου καὶ ἠκολούθησα καταπόδας τοὺς συνοδοιπόρους μου. Ἡ ξενοδόχος μᾶς ἐξεκώφει μὲ τὰς ρωνὰς της· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν Κουακέρων μου ἔσπευσε τὸ πρόσωπον, οὐδεὶς συνέστειλε τὰς ὀφρὺς του. Ἀνέβημεν εἰς τὴν ἀμάξαν, καὶ σιωπῇ βαθυτάτῃ ἐπεκράτησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ἐπὶ τέλους ὁ πρεσβύτερος ἄνοιξας τὸ στόμα ἠρώτησεν· — ἀδελφοί, ποῖα εἶναι ἡ σημερινὴ τιμὴ τοῦ λουλακίου εἰς Λονδίνον; Ν. Δ.